

REVISTA

Escolteu i perdoneu

En un periòdic com LA GRALLA, exclusivament granollerí, que no vol trascedir a persones o terres estranyes, i té com camp de la seva influència directa, el territori local, bé pot un granollerí arribat el matí i precisat a marxar el mateix dia a la tarda, dir unes quantes veritats que, proferides per un foraster, podrien resultar molestes.

El setmanari no les divulgarà fóra de casa, i entre nosaltres quedarà el secret.

Granollers, no té, des del punt de vista de la urbanització, cap cosa notable; però deu tenir algun encant, ja que foraster que hi entra ens mira primer amb certa commiseració i acaba essent granollerí, amb vot i veu, o granollerí per afecte.

La gent de la comarca, molts cops potser no donat-se'n compte, s'interessa pels aconteixements de la vila, tant o més que els seus habitants. Aquesta condició de cap o metròpoli comarcana, no es fa valer degudament, ja que ningú procura que els centres de instrucció, els d'esbarjo, i fins les condicions mercantils i industrials, i circumstancialment militars, de la població, donin als nostres comarcans la impressió absoluta de que aquí és a casa seva. Realment ho és, i com de la família els tractem; però no encertem a fer-nos i fer-los conscients de la recíproca identificació.

Tindria, aquesta obra moral, verdadera importància en les susdites activitats, i en les d'assistència personal (hospitals i dispensaris), i assistència general (com per exemple en la extinció d'incendis); perquè no és difícil observar com hi ha un contingent considerable de persones freturoses de suscitar mal entesos i rivalitats entre el nostre Vallès i la Vila.

En un altre ordre de consideracions, cal remarcar, que, no obstant episòdiques i escasses manifestacions d'aquell esperit d'eterna incompatibilitat entre blancs i negres, i entre el partit de dalt i el partit de baix, avui la vida normal i general de Granollers està exempta del perjudici de la sistemàtica incomprensió recíproca. Més, de l'absència de rivalitat,

no s'ha de passar a l'extrem contrari, o sigui el de la manca d'emulació. Convindria una acció conjunta, sempre que les circumstàncies la fessin indispensable, però també un treball permanent dins de la òrbita peculiar de cada corrent de opinió.

Diversitat d'actuació que en determinats aspectes perdura dissortadament.

Així, en la caritat i en la mutualitat s'esmersen a Granollers quantitats considerables, sense el profit que podria obtenir-se a l'ombra d'una bona organització.

Políticament, no es consideren els nostres compatriotes com ciutadans permanents, obligats a la col·laboració constant en la obra d'interès general, sino com una reserva guerrera, absolutament desentesa dels assumptes públics normals, disposada a lluitar apassionadament en els moments sobreexcitats per les eleccions, per a desart tot seguit els drets i deures que la democràcia comporta.

En grau més modest, es manifesta aquesta mateixa inhibició. Si uns nois o uns grandassots esqueixen el brancatge d'un arbre, ens quedem tapt tranquils; si per la deixadesa del seu amo, un goç escomet o va anunciant-se com missatger de la ràbia, ningú protesta. Si hi han pells de taronja, és segur que es troben equitativament distribuïdes per l'acera, esperant la víctima expiatoria de la culpa del qui les ha tirades precisament en el lloc de pas i de la culpa del veí que veient-les i coneixent el perill no les ha tretes. Si els empleats municipals han de treure diàriament la pols o el fang de les aceres, hi haurà fang i pols eternament; en canvi, a cada veí li és molt fàcil, cuidant-se de la seva, tenir netes totes les de la vila. *Et sic de ceteris.*

Que tot això no és transcendent? Ja ho sé. Però ni LA GRALLA ni jo volem ser-ho. I la Festa Major ja ha passat.

JOSEP COMA

(Escrit expressament per a LA GRALLA.)

La NOTARIA de D. Manuel Gatell i Solà l'Arxiu general de protocols d'aquest Partit judicial

s'ha traslladat al Carrer d'en Clavé, 31
(Casa Torrebadella)

PICTORAL

Angelus

A D. Esteban Garrell

En el risueño atardecer...;
cuando el disco solar se ha hundido tras las enhiestas montañas, dejando una estela de carmín y naranja en la inmensidad del vacío... , nubes plomizas reflejan los últimos albores de luz, que, esfumándose lentas, se prestan a dar paso al crepúsculo nocturno;

hay en el paisaje una augusta sonrisa de ensoñación...

Las copas más elevadas de los eucaliptus, saturados de oxígeno, de los cipreses que en triste oscilación parecen elevar constante oración para los buenos que abandonaron el suelo, las mece en dulces tifones el céfiro y, descendiendo a ras de tierra en aleteo sutil, canta a la Humanidad laboriosa el himno a la Paz en gloria del Trabajo, dejando a su paso un ósculo vivificador en los cálices impolutos de las flores;

en el campo y el valle...

en el monte y el mar...

en el hogar... , el taller y las almas...

hay en el paisaje un sin fin de tonalidades y en los pechos dulces notas que embellecen el instante solemne...; rasga el espacio el broncíneo tañir de la santa campana y su voz acompañada va repitiéndose, de eco en eco, hasta perderse allá en las entrañas del vacío;

todo es recogimiento en aquella hora de sublime diafanidad...

Del taller los alaridos fabriles mezclados de cánticos y estridencias metálicas, han cesado, ya sólo se perciben los últimos extertores de la maquinaria; en el campo los instrumentos agrícolas, atormentados por la yunta, ya no gimen, han enmudecido; el rebaño, adandonando el valle, corre al aprisco...; perdiéronse los golpes del hacha en las entrañas del bosque.

es la hora de la paz...

la comunión de besos en las almas... y se llena de tenues sombras la campiña...

El céfiro, en dulces tifones mece las copas más elevadas de los eucaliptus saturados de oxígeno... , de los cipreses que en triste oscilación parecen elevar constante plegaria por los buenos que abandonaron la tierra...

VICENTE ALBARRANCH BLASCO

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telef. 117 : Granollers

Olis i
Sabons

Barangé

Barcelona
Girona
Granollers

Telefón 37